

за да проживѣе сѣмейството до беридбата на новия свой кукурузъ.

Вълната добивали отъ свои овци. Това било най-занимателното врѣме за момчетата. И двѣтѣ ловѣли овцитѣ, които се дърпали въ ржцѣтѣ имъ. Хванатъ овцата, търкулватъ я на земята, момчетата я здраво

държатъ за краката! Овцата жално блѣе, като се бои да ѝ не сторятъ нѣкое зло.

— Е, не блѣй, де! — успокоява я Заешка Стѣпка. — По-леко ще ти бжде. Топло врѣме иде, а тебѣ съ този ти кожухъ още по-топло

ще ти бжде!

А въ това врѣме майката ловко и бързо стриже вълната на овцата. Ето натрупватъ десетки руна, които ще трѣбва да изчистятъ и изператъ. Тази работа майката я извършва заедно съ дъщеря си Бѣлия Облакъ. Послѣ я влачатъ и изпридатъ тънка прежда.

Отъ особни трѣви правятъ разни бои и бойдисватъ преждата. Слѣдъ това майката почнала да тъче одѣялото. Тя сама си построила край тѣхната кѣщица станъ за тъкане. При тъкането помагала и дъщерята. Полека-лека най-послѣ красивото, пѣстро одѣяло било готово.

Майката възседнала коня и отишла на пазаря въ градеца на *бѣлитъ*. Търговецътъ взелъ одѣялото; далъ за него и кукурузъ, и жито, и соль . . . но все по-мѣничко. . . Тя го запитала, защо ѝ заплаща по-малко, отколкото миналата година; а търговецътъ ѝ разяснилъ, че миналата година храната била ефтина, сега пѣкъ, поради сушата, тя заскъпнала. . . Но Гължбово Перо не могла да разбере това обяснение.

